

[Justitsministeren]

nævnes også, at der dermed for første gang vil blive etableret en reel forhandlingsituation mellem Sverige og Danmark om Barsebäck.

Jeg kan i den anledning oplyse, at der den 13. december 1993 blev afholdt et dansk-svensk ministermøde om Barsebäck. Fra dansk side deltog indenrigsministeren og energiministeren. Fra svensk side deltog miljøministeren og næringsministeren. På mødet drøftedes bl.a. Barsebäckværkets placering i forhold til Danmark og de helt uoverskuelige konsekvenser, som en ulykke på værket ville kunne få for det danske samfund.

På mødet blev det besluttet, at de fire ministre skal mødes to gange om året med henblik på at drøfte Barsebäck's sikkerhed og muligheden for afvikling af værket. Der er altså allerede etableret et forum for dansk-svenske politiske drøftelser om Barsebäckværkets lukning.

Men hensyn til de rent erstatningsretlige spørgsmål kan jeg oplyse, at den svenske lovgivning om erstatninger for atomskader ligesom den danske lovgivning på området bygger på en international OECD-konvention, den såkaldte Pariskonvention fra 1960 med senere ændringer. Konventionen garanterer for hver atomulykke en samlet erstatning til de skadelidte på 300 mio. særlige trækingsrettigheder. Dette svarer med dagens kurser til ca. 2,8 mia. kr. eller 3,3 mia. s.kr.

I Sverige er indehaveren af et atomkraftværk efter lovgivningen ansvarlig for skader på op til 1,2 mia. s.kr. Anlægsindehaveren har pligt til at tegne forsikring eller stille anden betryggende sikkerhed for dette ansvar. Hvis dette ansvarsbeløb ikke slår til, yder staten en godtgørelse til de skadelidte ud af statsmidler. Den samlede erstatning, som kan udbetales til alle skadelidte, udgør 300 mio. særlige trækingsrettigheder. Denne erstatning udgøres af for det første anlægsindehaverens ansvar, for det andet den nævnte statslige dækning og for det tredje en dækning fra en international fondeordning, som også Danmark er med i.

Derudover indeholder den svenske atomansvarslov en regel om den situation, hvor lovens beløbsgrænser fører til, at der ikke bliver betalt fuld erstatning til de skadelidte. I så fald skal Riksdagen ved særlig lov træffe nærmere bestemmelser om godtgørelse af statsmidler til de skadelidte.

Jeg er positivt indstillet over for den grundtanke, som ligger i beslutningsforslaget, og som går ud på, at danske skadelidte bør have krav på fuld erstatning, hvis de lider tab som følge af en ulykke på Barsebäckværket. En sådan retstilstand gælder jo ikke i dag, hvor den samlede erstatning til alle skadelidte efter en atomulykke er begrænset til 300 mio. særlige trækingsrettigheder. Jeg er derfor indstillet på at indgå i forhandlinger med svenskerne med henblik på at opnå en aftale om, at danske skadelidte skal have krav på fuld erstatning i tilfælde af atomulykker i Sverige.

Efter beslutningsforslaget skal ansvaret for fuld erstatning til skadelidte i Danmark påhvile anlægsindehaveren. Efter min opfattelse må det afgørende være, at Sverige anerkender, at skadelidte i Danmark har krav på fuld erstatning. Men om svenskerne ønsker at give danske skadelidte dækning gennem reglerne om ubegrænset erstatningsansvar for indehavere af anlæg eller på anden måde, f.eks. ved en statslig garanti, er et internt svensk anliggende, som vi efter min mening ikke bør blande os i fra dansk side.

Beslutningsforslaget drejer sig kun om ansvarsspørgsmål i tilfælde af en eventuel ulykke på Barsebäckværket. Efter min opfattelse bør drøftelserne med svenskerne ikke kun handle om dette anliggende. For at sikre potentielle danske skadelidtes interesser bedst muligt bør drøftelserne handle om svenske atomkraftværker generelt.

Fra dansk side er der allerede taget visse initiativer i forhold til den svenske regering angående disse problemer. På det dansk-svenske ministermøde i december 1993, som jeg nævnte indledningsvis, omtalte de danske ministre bl.a. ønsket om et ubegrænset svensk erstatningsansvar over for skadelidte i Danmark i tilfælde af en ulykke på atomkraftværket i Barsebäck. Og i sidste uge har jeg sendt et brev til min svenske kollega, hvor jeg har orienteret om beslutningsforslaget og om den holdning, jeg har til forslaget. Jeg har samtidig bedt den svenske regering give mig en tilbagemelding om dens syn på det spørgsmål, som forslaget rejser. Når den svenske minister svarer, skal jeg sørge for at underrette Retsudvalget herom.

Sammenfattende kan jeg sige, at jeg er positiv over for at optage forhandlinger med Sverige med henblik på at indgå en aftale, der giver